

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinqve

Qui Est Primvs De Sacramentis: In Qvo Ea Continentvr, Qvæ Post
Præfationem Indicantvr

Suárez, Francisco

[Köln], 1619

5 An tunc easdem proprietates vtrobiq[ue] haberet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93807](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93807)

posito mysterio, quod in duabus sequentibus sectionibus præstabitur.

SECTIO V.

Verum res habens duas presentias, easdem proprietates utrobique, necessario habeat.

HÆ proprietates quædam sunt, quæ intrinsecam habitudinem dicunt ad præsentiam realem, seu localem, ut stare, sedere, localiter moveri, aut quiescere, & similes: quædem vero sunt, quæ per se non pendunt à loco, vel præsentia reali, quas omnino absolutas à loco vocabimus, ut sunt omnia prædicata essentialia & substantialia, vel Qualitates, ut esse album, vel nigrum, vel aliquid simile. De prioribus nulla est controversia: quia hoc ipso, quod corpus in diversis locis constituitur, habet aliquam varietatem in ipsis proprietatibus. Nam in primis necesse est, ut modus ille præsentia, qui est in vno loco, non sit in alio, neque e converso: quia vnaquæque præsentia ita respicit in spatium illud, quod replet, vel cui adest, ut extra illud esse non possit, sed statim corrumpatur, vel mutetur, ut satis ostenditur in motu locali, per quem amittitur, vel acquiritur Vbi, & modus præsentia, solum quia eadem res mutat spatium quod replet: hoc enim est magis per se, & intrinsecum, quam mutare circumdantem superficiem, ut patet in vltima sphaera mobili, si nulla alia supra illam existeret: atque in hoc fundatur immutabilitas loci physici, de qua Philosophi cum Aristotele tractant in 4. Physicorum: cuius primaria ratio sumenda est ex natura talis modi, quæ intrinsece & ex se postulat hanc immutabilitatem, & invariabilem habitudinem ad talem locum seu spatium: hinc ergo fit, ut ea, quæ intrinsece fundatur in his modis præsentia, variari possint in diversis locis, ut sunt quiescere, moveri, &c. quod est per se notum, ut evidenter conuincitur in mysterio Eucharistia.

Difficultas est de alijs proprietatibus absolutis: de quibus vterius distinguiamus, interdum præcedere, & adhærere corpori, ut in loco existenti, prius quam alibi constituantur, ut nunc contingit in corpore Christi: interdum vero accidere potest, ut postquam res est in pluribus locis, in altero eorum novam proprietatem seu formam acquirat, de hoc posteriori modo dicam sectione sequente: hic solum disputamus de prioribus formis, ex quibus quædam esse possunt intrinsece & connexæ cum natura talis rei, seu corporis: quædam vero possunt esse intrinsecus seu per accidens adiunctæ, rursus corpus ipsum potest, aut simul poni in duobus locis, aut prius in vno & postea in alio: idque aut per actionem adductivam, aut per aliam actionem substantialem, de se productivam, ut postea dicam.

His positis, tres videtur esse opiniones: prima simpliciter & sine vlla distinctione affirmat, esse necessarium, ut res existens in duobus locis, in utroque habeat omnes proprietates absolutas, quas habet in quolibet eorum. Quod videtur sentire Scotus in 4. dist. 10. quæst. 4. quia repugnat, prædicata privatiuè opposita, seu contradictorie eidem rei simul conuenire: si autem idem corpus in vno loco haberet proprietatem seu formam, quam non habet in alio, idem esset, verbi gratia, simul cæcus & videns, aut videns & non videns. Hæc enim satis videntur dicere, loci diuersitatem impedire oppositionem privatiuam seu contradictoriam: quia hæc proprietates conueniunt rei absolute & secundum se, abstrahendo à loco: ergo de illa ut sic prædicantur, vel negantur: ergo nihil ad contradictionem refert, quod in vno vel alio loco prædicentur, aut negentur. Præsertim (ait Scotus) quia respectus extrinsecus adueniens non potest variare absolutas prædicationes: Præsentia autem diuersa solum sunt quidam respectus extrinsecus aduenientes: ergo non variant huiusmodi prædicationes. Secunda opinio est extreme contraria, non fo-

2. Sensusia.

lum de potentia absoluta, sed etiam ex natura rei posse idem corpus existens in duobus locis habere in vno aliqua accidentia huiusmodi, quæ non habent in alio. Ita indicat Alenf. 4. par. quæst. 4. memb. 7. Laetius Maior in 4. dist. 10. quæst. 4. Ocham quæst. 4. Faust. Innocentius lib. 4. de hoc mysterio cap. 12. & Hugo Viêt. lib. 2. de sacramentis par. 8. cap. 3. quatenus sentit corpus Christi in nocte Cœnæ, non fuisse sub speciebus panis mortale, sicut erat in propria specie: sed gloriosum & impassibile. Ratio autem solum est, quam supra indicabimus, quia ex hoc non sequitur contradictio, quæ seclusa, nulla est talis repugnantia specialis.

Tertia opinio media est, de potentia absoluta recte posse fieri, ut idem corpus habeat quasdam proprietates in vno loco, & non in alio propter rationem dictam: tamen ex natura rei omnes proprietates huiusmodi comitari idem corpus vbicumque sit. Ita tenet Marfil. in 4. q. 7. art. 3. Soto dist. 10. q. 1. art. 5. Gab. q. 1. a. 2. & lect. 4. 6. in Can. qui opinionem Scoti ita interpretantur, ex quæst. 2. illius in prædicta dist. 10. tamen questionibus sequentibus aliquid amplius sentit, ut dixi: & hoc etiam ut minimum sentit D. Thom. quæst. 81. art. 4. Fauet etiam Conc. Trident. sess. 13. approbans communè doctrinam, quod quædam existunt in hoc sacramento per concomitantiam tantum, de qua dicturi sumus, q. 7. 6. ea enim sequi videtur, habiturum Christi in hoc sacramento omnes proprietates, quas habet extra sacramentum, quæ non pendunt ex hac, vel illa præsentia, idque per naturalem concomitantiam, quæ in prædicta connectione fundari videtur. Et hæc opinio simpliciter mihi placet: ad eam vero exactius explicandam,

Dico primo, simpliciter non repugnat, de potentia absoluta, idem corpus habere aliquam proprietatem vel formam in vno loco, quam non habet in alio, dummodo talis forma vel proprietates à parte rei distinguatur à tali corpore, & alioqui sit ab ipso separabilis. Hæc posterior pars per se nota est, quia nisi huiusmodi sit proprietates, neque in vno tantum loco existens corpus poterit esse sine tali proprietate: quia supponitur inseparabilis, seu indistincta ab illo: oportet ergo supponere, absolute loquendo, separabilem esse, quod habere non poterit, nisi aliquo etiam modo sit à parte rei ab illo distincta. Hoc igitur posito, probatur prior pars: primo argumento sumpto ex ipsamet locali præsentia, quæ est modus quidam ipsius corporis ex natura rei ab ipso distinctus & separabilis. Vnde fit, ut corpus Christi, verbigratia, quamuis in sacramento habeat totam substantiam & quantitatem, quam habet in cælo, nihilominus possit non habere ibi illum modum præsentia, quem habet in cælo, & e converso non habere in cælo modum, quem in Eucharistia habet: ergo non implicat contradictionem, idem fieri in quacumque alia proprietate absoluta æque distincta ac separabili. Probatur consequentia, quia, quoad possibilitatem, eadem est ratio, quamuis non sit eadem, quoad necessitatem, id est, in illis modis localibus, non solum possibile, sed etiam necessarium est, ut non simul constituantur in omnibus locis propter rationem specialem supra dictam, quia ab intrinseco habent causam determinationem & immutabilitatem, quæ necessitas non est in alijs proprietatibus sic absolutis à loco: tamen ex necessitate illarum colligitur possibilitas in alijs. tum, quia eadem contradictio esse videtur in his & in alijs, vel si in his non est, neque in alijs erit: tum etiam, quia neque ex identitate subiecti, neque ex distinctione vel indistinctione proprietatum potest colligi maior repugnantia. Confirmatur alto exemplo: nam anima rationalis vnita capiti, vel manui, non habet in hoc loco, vbi est manus, illum modum vnionis, quem habet in capite, quia hic modus pendet intrinsece ab illo subiecto, cum quo fit vnus, & ideo esse non potest, nisi vbi est illud, & tamen isti modi

